

Vattenfall wint zaak over ‘spooknota’s van Stichting Nuon Claim .

Vattenfall heeft niet onrechtmatig gehandeld tegen grootzakelijke klanten. Dat oordeelt de rechtbank in Amsterdam. Stichting Nuon Claim had een proces aangespannen tegen het energiebedrijf, omdat de stichting vond dat eerst Nuon en later Vattenfall, bij de levering van elektriciteit ten onrechte bepaalde kosten in rekening bracht. De rechter is van oordeel dat die kosten geoorloofd waren.

De stichting stelde dat grootzakelijke klanten honderden miljoenen euro’s te veel hebben betaald. Op de rekeningen die Nuon (en later Vattenfall) stuurde, stond jarenlang de post ‘KW vergoeding’. Volgens de claimstichting was ‘KW vergoeding’ niets. Het waren kosten die de netbeheerder in rekening mag brengen, maar niet een energiebedrijf. Bovendien was de energierekening erg onoverzichtelijk.

‘Gebakken lucht’.

‘Deze vergoeding was winst zonder dat er iets tegenover stond’, zei Quirijn Bongaerts, raadsman van de stichting, tijdens de [zitting op 14 juli](#), in de rechtbank van Amsterdam. ‘Dit was pure marge. Verkocht aan klanten als gebakken lucht.’

Hilde van der Baan, de advocaat die Vattenfall bijstaat, zei deze zomer op de zitting, dat er ‘geen bewijs is van misleiding. Vattenfall heeft niet onrechtmatig gehandeld’. Zoals een woordvoerder van het energiebedrijf stelde: ‘Wij brengen geen dienst in rekening die de netbeheerder ook in rekening brengt.’

Bijna drie maanden na de zitting, stelt de rechter Vattenfall in het gelijk. Van misleiding is geen sprake, oordeelt de rechtbank. De klanten met KW-vergoeding waren zelf verantwoordelijk voor hun keuze voor een elektriciteitsleverancier. En ook voor het contract dat ze sloten. Ze moesten wel een ‘weloverwogen afweging kunnen maken’, en dus ‘over relevante en correcte informatie kunnen beschikken’. Vattenfall vermeldt de KW-vergoeding op de factuur, stelt de rechtbank. ‘Dat dit een zoekplaatje zou zijn, volgt de rechtbank niet.’

Onderdeel van tarief.

En dat er geen dienst tegenover staat, zoals de stichting aanvoert? Dat was het belangrijkste verwijt, waar de hele rechtszaak om draaide. Dat KW-vergoeding eigenlijk niets is, schoof de rechtbank terzijde. ‘De KW-vergoeding is onderdeel van de tariefopbouw van bepaalde contracten voor de levering van elektriciteit. Daar staat dus de levering van elektriciteit tegenover, en inderdaad, zoals Vattenfall ter zitting ook erkende, geen specifieke prestatie’, aldus de rechter.

Zo’n specifieke prestatie ‘is ook niet vereist’, oordeelde de rechter. ‘Vattenfall heeft daarover verklaard dat in de tariefopbouw algemene kostenposten worden verdisconteerd, waaronder de inkooprisico’s op de energiemarkt en kosten voor bijvoorbeeld personeel, klantenservice

en afschrijvingen. De KW-vergoeding is daarmee niets anders dan een manier om een klantafhankelijk vast bedrag als onderdeel van de tariefopbouw af te spreken.'

Wel staat vast dat de winst bij de KW-klanten het hoogst was. De marge op die contracten was gemiddeld ongeveer tweeënhalf maal hoger dan bij de andere contracttypes, zo blijkt uit onderzoek van de stichting. Maar, zo oordeelt de rechter: 'Het stond de KW-klanten vrij om met Vattenfall over het contract te onderhandelen of offertes bij andere elektriciteitsleveranciers op te vragen.'

De stichting is teleurgesteld in de uitspraak en beraadt zich op stappen. 'Vattenfall kan hiermee doorgaan met het in rekening brengen van een vergoeding die geen enkele andere elektriciteitsleverancier in rekening brengt en waarvoor de klant niets terugkrijgt.'